

Svanučé

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Broj 4

Srpanj - Kolovoz 2018

Hrvatsko izdanje Članci u ovom
broju uzeti su iz tekući broja
časopisa
„Svanuće“ na engleskom jeziku

*First-class postage paid at Rutherford,
NJ. Published by The Dawn Bible Students
Association, 199 Railroad Avenue, East
Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.*

Sent without cost overseas.
Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle

Almirante Brown 684, Monte
Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute,
P.O. Box 402, Rosanna,
Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal
50088, Rio de Janeiro, RJ
CEP 20050-971

BRITISH ISLES: Associated
Bible Students, 102 Broad Street,
Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,
British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18,
44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de
Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch
Bibelstudien- Vereinigung, Postfach
11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn),
199 Railroad Avenue, East Rutherford,
NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington,
#34, Serpentine Street, Richmond
Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,
Associazione Studenti Biblici, Via
Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Hoće li čovjek pronaći
"Obećanu zemlju?" 2

Međunarodne Biblijske Studije

Prispodoba o nemilostivom
sluzi 16

Isus kritizira nepravedne vođe 19

Udovica i nepravedni sudac 21

Ulazak u Kraljevstvo Božje 24

Prispodoba o Velikoj večeri 26

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition

JULY/AUGUST 2018

First Issue published December 2013

Printed in USA

Hoće li čovjek pronaći "Obećanu zemlju?"

„Vjerom pozvan, Abraham ... se kao pridošlica naseli u obećanoj zemlji kao u tuđini, prebivajući pod šatorima s Izakom i Jakovom, subaštinicima istog obećanja, jer iščekivaše onaj utemeljeni Grad kojemu je graditelj i tvorac Bog.“ — Hebrejima 11: 8-10, International Standard Version

PRIJE PEDESET GODINA, u travnju 1968., dr. Martin Luther King, Jr., održao je govor u Memphisu, Tennessee, gdje je izgovorio ove riječi: "Ja samo želim činiti Božju volju. I On mi je dopustio da odem gore na planinu. I pogledao sam. I vidio sam obećanu zemlju. Možda tamo neću stići s vama. Ali želim da večeras znate da ćemo, kao narod, doći do Obećane zemlje. ... *Moje oči vidjele su slavu dolaska Gospodina.*"

Ovo je bio posljednji govor dr. Kinga. Ubijen je sljedećeg dana, dok je stajao ispred svoje motelske sobe u Memphisu. Kasnije je utvrđeno od strane liječnika koji je obavio njegovu obdukciju da mu je, iako je imao samo 39 godina, srce bilo u stanju 60-godišnjeg muškarca. Mnogi su to pripisali dubokom stresu izazvanom dugogodišnjim aktivizmom u Pokretu za građanska prava. Zasigurno, to je dokaz njegova

neumornog opredjeljenja za postizanje jednakosti, mira i bratstva među svim ljudima.

Želja Martina Luthera Kinga da uđe u Obećanu zemlju, posebice u odnosu na mnoge ljude koje je predstavljao, nesumnjivo je odzvanjala u umovima i srcima velikog dijela čovječanstva. Čovječanstvo je općenito dugo tražilo vrijeme i mjesto u kojem postoji idilična utopija mira, sigurnosti, zdravlja, poštovanja i ljubavi među zemljama. Iskreni se ljudi diljem svijeta i dalje nadaju, pa čak i mole, za afirmativni odgovor na pitanje iz našeg zaglavlja - želju koju je tako živo izrazio dr. King prije pola stoljeća.

BIBLIJSKO PODRIJETLO

Pojam "Obećana zemlja" ima svoje podrijetlo u Bibliji, što posebno označava zemlju koja je obećana Abrahamu, Izaku i Jakovu, kao što je objavljeno u našem početnom Pismu. Ovi stihovi dalje navode da su vjerni praoci u ovoj zemlji živjeli samo kao stranci. Strpljivo su čekali vrijeme kada će je Bog pripremiti kao trajno prebivalište za njihovo potomstvo, uključujući i uspostavljanje gradova s "trajnim temeljem".

S vremenom je potomstvo Jakovljevih dvanaest sinova postalo brojno, a Bog ih je nazvao imenom "Izrael". (1.Mojsijeva 35: 9-12) Budući da još uvijek nije došlo Božje vrijeme da Izraelci zaposjednu zemlju obećanu njihovim očevima, Bog je tako uredio da su dugo živjeli u Egiptu. U Egiptu su "se namnožili i silno ojačali, tako da su napučili zemlju." (2.Mojsijeva 1: 1-7) Konačno, došlo je vrijeme kada se Božja namjera da Izraelci počnu trajno živjeti u zemlji koja je obećana njihovom ocu Abrahamu započela ispunjavati. "Bog se

sjetio se svoga saveza s Abrahamom."—2.Mojsijeva 2: 24

Pod vodstvom Mojsija i Arona, budući da su bili postavljeni od Boga radi ispunjenja ove velike svrhe, Izraelci su napustili Egipat. To je bilo četrdeset godina prije nego što se dogodio monumentalni događaj ulaska u obećanu zemlju i još oko šest godina od osvajanja i podjele među različitim plemenima. (Jošua 14: 7, 10) Iako ih nećemo razmatrati u ovom trenutku, Sveto pismo bilježi mnoga značajna događanja koja su se dogodila u tom razdoblju. Bilo je u ono vrijeme deset zala u Egiptu; uvođenje Izraelske Pashe; čudesan prijelaz Crvenog mora; izviđanje Obećane zemlje i s time povezana negativna izvješća; četrdeset godina lutanja Izraelaca kroz pustinju; zalihe hrane i vode koju je Bog stvorio za ljude; i uspostavljanje Izraelskog saveza s Bogom, njegovim zakonima i vjerskim službama. Knjige Izlaska, Levitski zakonik, Knjiga Brojeva i Ponovljeni zakon sadrže mnogo detalja o ovim i mnogim drugim doživljajima Izraelaca dok su putovali.

VELIKO OČEKIVANJE

Priča o djeci Izraela koja ulaze u Obećanu zemlju zabilježena je u knjizi Jošujinjoj. Dok gledamo ovu važnu epizodu u svojoj povijesti, možemo osjetiti uzbuđenje u izraelskom taboru. Ispunjenje obećanja datog njihovom ocu, Abrahamu, gotovo pet stoljeća ranije, trebalo je biti ostvareno. Bog je rekao da će zemlju nazvanu Kanaan zauvijek dati Abrahamovom potomstvu. (1.Mojsijeva 12: 1-7; 13: 15) Prije Mojsijeve smrti, dok je stajao na vrhu planine Pisge, gledajući u Kanaan, Bog je ocrtao granice zemlje koja je pripadala Izraelu. (5.Mojsijeva 34: 1-4) Mojsiju nije bilo

dopušteno ući u Kanaan, ali sada, pod vodstvom Jošue, Izraelci su bili utaboreni na granici te zemlje.

Četrdeset godina ranije, Izraelci su bili u istom položaju, na rubu ulaska u zemlju. U to vrijeme, samo nekoliko mjeseci nakon što su napustili Egipat "uzdignute pesnice" ["odvažno," *New American Standard Bible*] i s pobjedničkim pjesmama hvale Bogu na njihovim usnama, stigli su do granice Kanaana. (2.Mojsijeva 14: 8, 15: 1-21, 19: 1; 5.Mojsijeva 1: 2, 19, 21) Međutim, kada je Mojsije poslao dvanaestoricu uhoda da izvide zemlju, samo su se dva vratila s pozitivnim izvješćima. Jošua i Kaleb rekoše: "Krenimo ne oklijevajući i zauzmimo je, jer je možemo nadvladati!" "Zaista njome teče med i mlijeko." Ostalih deset uhoda, međutim, "donijela su zla izvješća o zemlji." "Zemlja je to što proždire svoje stanovništvo; ... Vidjesmo ondje i divove." "I te noći narod plakaše." (4.Mojsijeva 13: 25-33; 14: 1) Njihovo predviđanje pretvorilo se u strah, tako velik da je doveo ljude do toga da pomisle na kamenovanje Kaleba i Jošue. (4.Mojsijeva 14: 10) Njihova vjera u Boga nije bila dovoljno jaka da slijedi njegovo vodstvo.

Zatim je međutim, nakon četrdeset godina lutanja pustinjom, ova nevjerna generacija Izraelaca umrla, kako je Bog obećao. (vss. 22, 23) Umro je čak i njihov odlučni vođa, Mojsije. Samo su dvije vjerne uhode, Jošua i Kaleb, ostali od odrasle generacije koja je izašla iz Egipta. (4.Mojsijeva 32: 11-13) Još su bili uvjereni da je Jahve moćni Bog koji im može dati obećanu zemlju Kanaan, zemlju kojom su tekli med i mlijeko.

Nakon Mojsijeve smrti, bilo je razumljivo da je Bog odabrao Jošuu kao novog vođu koji će Izraelce

povesti u Kanaan. Bio je Mojsijeva vjerna desna ruka, i već je pokazao da posjeduje karakteristike vođe. Jošua je bio taj koji je vodio Izraelce u njihovoj žestokoj borbi protiv Amalečana i, uz pomoć Gospodnju, postigao veliku pobjedu. (2.Mojsijeva 17: 8-14) Sada su se ljudi okrenuli prema Jošui, uzdajući se u njega, znajući da je on postavljen od samog Boga.

Jošua je, poput Mojsija, bio krotak čovjek koji nije shvaćao odgovornost i autoritet onako kako je to možda mogao učiniti. Međutim, kad ga je Bog obvezao dužnošću koja je bila Mojsijeva, odmah je prihvatio čast i počeo djelovati. Gospodin reče: "Nitko neće odoljeti pred tobom u sve dane tvog života; ja ću biti s tobom, kao što sam bio s Mojsijem, i nikada te neću napustiti niti ću te ostaviti. ... Odvaži se i budi hrabar; ne boj se i ne strahuj, jer kuda god pođeš, s tobom je JAHVE, Bog tvoj."—Jošua 1: 5, 9

JOŠUA POSTAJE PREDVODNIK

Jošua zapovjedi svojim časnicima: "Prođite kroz tabor i proglasite puku ovu zapovijed: 'Spremite sebi brašnenice jer ćete za tri dana prijeći preko Jordana da biste primili u posjed zemlju koju vam JAHVE, Bog vaš, daje u baštinu.'" (Jošua 1: 11) Narod je odgovorio: "Sve što nam zapovjediš, učinit ćemo, i kuda nas god pošalješ, poći ćemo." (vs. 16) Vremena su se promijenila i ljudi s njima. Ova je generacija bila mnogo sigurnija od svojih otaca. Željeli su učiniti kraj pustinjskim lutanjima i ući u zemlju.

Jošua je izabrao dvojicu svojih pouzdanih ljudi kako bi potajno istražili grad Jerihon. Uhode su bili upućeni da traže ženu po imenu Rahaba, koja ih je brzo uvela u svoj dom i sakrila ih. Iz Rahabinih riječi znamo

da su građani bili uplašeni, a gradski vođe tragali su za hebrejskim uhodama. (Jošua 2: 1-7) Njezin izraz vjere prikazan je ovim riječima: "Jer JAHVE, Bog vaš – on je Bog gore na nebesima i dolje na zemlji." (vs. 11) Iako Rahaba nije bila na dobru glas, apostol Pavao ju je pohvalio radi njezina uvjerenja. "Vjerom ... s mirom primi uhode." (Hebrejima 11: 31) Njezino uvjerenje bilo je toliko jako da je bila spremna izložiti se pogibelji tako što ih je sakrila, a zatim im pomogla da pobjegnu spuštanjem niz konop kroz prozor njenog doma, koji je bio ugrađen u gradske zidine.

Nakon što su prihvatili Rahabin savjet da se na obližnjim planinama skrivaju tri dana kako bi izbjegli svoje progonitelje, uhode su prešle Jordan i vratile se Jošui. Njihovo izvješće bilo je vrlo pozitivno. "JAHVE nam je svu tu krajinu predao u ruke; sve je njezine stanovnike uhvatio strah pred nama." (Jošua 2: 16, 22-24) Uz ove potvrdne informacije, Joshua je pokrenuo planove za prelazak rijeke Jordan. Nakon što je dao sve potrebne upute, obratio se ljudima govoreći: "Posvetite se za sutra, jer će sutra JAHVE učiniti čudesa među vama."—Jošua 3: 5

PRIJELAZ PREKO JORDANA

S vojnog stajališta, bilo je vrlo nepovoljno doba godine za prelazak rijeke Jordan, budući da je bilo vrijeme proljetnih poplava i sve su obale bile poplavljene. Obično je rijeka na tom mjestu bila široka manje od stotinu metara, ali tada se njezina širina povećala i do nekoliko puta. Struja je također postala opasno brza i duboka. To nije uzdržalo žudnju Izraelaca. Dok su se te noći utaborili na obali rijeke i utanačili plan

za nadolazeći dan, nije bilo ni jedne riječi prosvjeda. Njihova vjera u Božju moć i mudrost bila je snažna.

Kroz Jošuu, Gospodin je uputio narod da će sljedećeg dana gledati levitske svećenike koji će im prethoditi, noseći Kovčeg saveza iz Tabernakula. S udaljenosti od oko pola do tri četvrtine milje iza, svi Izraelci bi ih trebali slijediti. Bog će tada izvesti čudo. Čim stopala svećenika stupe u vodu, rijeka će prestati teći, a voda će "se ustaviti kao nasip" (Jošua 3: 3-13). Svećenici, koji su nosili Kovčeg, trebali su se zaustaviti i stajati nasred rijeke dok svi Izraelci nisu sigurno prešli.

Tako se dogodilo, da baš kako je Bog opisao Jošui, "prelažaše Izrael po suhu sve dok sav narod ne prijeđe preko rijeke." To je uključivalo "oko četrdeset tisuća naoružanih ljudi [koji] su prešli pred JAHVOM da se bore na Jerihonskim poljanama." (Jošua 3: 17; 4: 13) Na kakav god način da je zaustavljen tok opasne rijeke Jordan, mi znamo da je to bila moćna Božja ruka koja je to učinila u ime svog izabranog naroda.

SPOMEN KAMENJE

Gospodin je naložio Jošui da odabere po jednog čovjeka iz svakog od dvanaest plemena i zapovjedi da svaki od njih izvadi kamen iz sredine Jordana gdje su svećenici stajali držeći Kovčeg, te da ostave dvanaest kamenova "na mjestu gdje budu noćas prenoćili," što je bio Gilgal. "Ovo će kamenje biti vječni spomen sinovima Izraelovim... I govoraše sinovima Izraelovim: Kad vas jednoga dana budu pitala vaša djeca: 'Što vam znače ovi kamenovi?' – vi ih poučite ovako: 'Izrael je ovdje po suhu prešao preko Jordana jer je JAHVE, Bog vaš, osušio pred vama vodu Jordana dok ne prijeđoste, ... i vi sami da se svagda bojite JAHVE, Boga svoga.'"

(Jošua 4: 2-7, 20-24) Prije no što su svećenici otišli s njihova mjesta u rijeci, Jošua je postavio "postavi usred Jordana dvanaest kamenova na mjesta gdje su stajale noge svećenika ... Ondje stoje i danas."—vs. 9

"A čim su svećenici koji su nosili Kovčeg saveza JAHVINA izašli iz Jordana i stali nogama na suho, vrate se vode Jordana na svoje mjesto i poteku kao i prije preko svojih obala." (vs. 18) Kraljevi amorejski i kanaanski doznaše da je Bog "osušio Jordan pred Izraelcima". Budući da im nabujala rijeka više nije bila mjerilo sigurnosti, "zastade im srce i nestade im junaštva."—Jošua 5: 1

U Gilgalu, gdje je spomen-kamenje bilo postavljeno prema Božjim uputama, Izraelci su po prvi put podigli tabor u obećanoj zemlji. Četiri dana nakon prelaska Jordana, "proslaviše Pashu ... na Jerihonskim poljanama. A sutradan poslije Pashe, upravo toga dana, blagovali su od uroda one zemlje: beskvasna kruha i pržena zrnja. Mana je prestala padati čim su počeli jesti plodove zemlje. Tako Izraelci nisu više imali mane, nego su se te godine hranili plodovima zemlje kanaanske."—Jošua 5: 10-12

SLIKE NADOLAZEĆIH DOGAĐAJA

Postoje mnoge vrijedne slike i lekcije koje se mogu naći u ovom uzbudljivom izvješću o ulasku u zemlju kanaansku. Kad promatramo Rahabin slučaj, saznajemo da je vjera nagrađena. Vidimo kako je Bog borio za Izraelce kada su se uzdali u njega i dao im snage da prevladaju velike prepreke s kojima su se susreli u ulasku i osvajanju zemlje.

Pavao crpi očite pouke iz činjenice da nevjernim Izraelcima koji su izvorno napustili Egipat nije bilo

dopušteno ući u zemlju. U tom kontekstu navodi: "Tako se zakleh u svom gnjevu: Nikad neće ući u moj počinak! ... Jer, koji su to *čuli* pa se pobunili? Zar ne svi koji su pod Mojsijem izašli iz Egipta? Koji li mu *dodijavahu četrdeset godina*? Zar ne oni koji sagriješiše, kojih *mrtva tijela popadaše u pustinji*? Kojima *se zakle da neće ući u njegov počinak*, ako li ne nepokornima? I vidimo da ne mogoše ući zbog nevjere." (Hebrejima 3: 11, 16-19, *J. B. Phillips New Testament*) Ove riječi upućuju nas da se oslonimo na našeg snažnog i vjernog Boga koji nikad neće napustiti one koji se u njega uzdaju.

Sveto pismo također prikazuje ovo iskustvo Izraela na još jedan slikovit način. Rečeno nam je da Bog počinu u sedmi dan od svega djela koje učini. Bio je to dan kada je trebao osmisliti konačne korake prema završetku svojih ciljeva za zemlju i za čovječanstvo. (1. Mojsijeva 2: 1-3) Čovjek je u svom izvornom savršenstvu bio ovlašten da pomogne u ovom poslu. "Plodite se, i množite, i napunite zemlju, i sebi je podložite! Vladajte ... svim živim stvorovima što puze po zemlji!" (1. Mojsijeva 1: 28) Nakon Adamovog pada čovjek je, međutim, izgubio vlast. Nije mogao sebi podložiti zemlju i bio je nesposoban da je napuni plemenom koje posjeduje život. Strašno čovječje iskustvo "pustoši" počelo je kad je pokazao svoj nedostatak vjere u Boga, i umjesto toga vjerovao Sotoninoj laži.

Jošua je hebrejski ekvivalent imena "Isus" i znači "Jahve je spasenje." Imajući to na umu, narod Izraela dobro predstavlja svijet čovječanstva, izgubljen i lutajući u pustinji grijeha, bolesti i smrti. "Jer znamo: sve stvorenje zajedno uzdiše i muči se." (Rimljanima 8: 22)

Nemoguće je ljudima, koji čekaju u boli i čežnji šest tisuća godina, prijeći rijeku Jordan a da im moćna Božja ruka ne pomogne. Ime Jordan znači "ići prema dolje" i prikladna je slika božanske osude, smrtne presude izrečene Adamu i prenešene kroz nasljedstvo njegovom potomstvu. Međutim, Božji plan spasenja, usmjeren kroz njegovog Sina Isusa, osigurao je načine kojima će čovječanstvo u dogledno vrijeme prijeći ovu simboličku rijeku i ući u obećanu zemlju počinka.—Rimljanima 5: 17-19; 1.Korinćanima 15: 21, 22

KOVČEG SAVEZA

Kovčeg saveza, koji je stajao usred rijeke dok su Izraelci prelazili, bio je simbol Božje naklonosti prema njima. U svom punijem značenju to prikladno predstavlja Božju buduću naklonost spram ostatka svijeta kroz Krista. Vode Jordana, predstavljajući smrtnu presudu, isušile su se kad je Arka, koju su nosili svećenici, ušla u rijeku. Kovčeg predstavlja i smrt i uskrsnuće Isusa, kojim dolazi poništenje smrtnu presude kako bi čovječanstvo moglo doći u obećanu zemlju blagoslova i počinka. Božja riječ tvrdi da će "svi narodi" biti blagoslovljeni Abrahamovim "potomstvom, to jest Kristom."—Galaćanima 3: 8, 16

Također je znakovito da su Kovčeg nosili svećenici, i da su prvi ušli u Jordan prije no što je bilo tko mogao prijeći. Stajanjem usred rijeke, prikazan je bitni dio velikog svećenika i njegovih suradnika u oslobađanju naroda od osude. Isus je umro za grijeh svijeta, simbolično se zaustavljajući usred Jordana, kako bi svijet mogao dobiti priliku za prelazak. (Ivan 1: 29) Također, tamo su se zaustavljali i svećenici, sljedbenici Kristovih stopa. Položili su svoje živote kao žrtvu kako

bi u sljedećem dobu mogli pomoći čovječanstvu da izađe iz ovog strašnog prokletstva smrti.

Nije bilo potrebno da svećenici ostanu u rijeci Jordan kako bi upotpunili sliku. Dvanaest kamenova je doneseno i postavljeno točno tamo gdje su stajali svećenici. Ovo kamenje dobro oslikava "maleno stado" vjernika koji su bili pozvani iz svakog "puka i naroda" i bili su spremni za službu kao "kraljevi i svećenici". Oni, s Kristom njihovom Glavom, vladat će nad zemljom kao Božje "kraljevsko svećenstvo" u njegovom budućem kraljevstvu. (Luka 12: 32; Otkrivenje 5: 9, 10; 1.Petrova 2: 9) Ovi sljedbenici Učitelja postaju "mrtvi s Kristom" po tijelu. (Rimljanima 6: 8) Oni ne prelaze preko Jordana, već ostaju u sredini, kao kamenje koje "ondje stoji do danas". (Jošua 4: 9) Odriču se svoje baštine u zemaljskom Kanaanu kako bi pronašli visoki poziv božanske prirode, tako da mogu biti dio svećenstva u nadolazećem dobu blagoslovljenog čovječanstva.

RAZARANJE JERIHONA

Nakon što su Izraelci prešli Jordan, pred njima je još uvijek bila velika prepreka. Bio je to utvrđeni grad Jerihon. Sa svojim visokim zidovima, pojavio se kao moćna tvrđava koja je priječila njihov put do posjedovanja zemlje. Jošua je razmišljao o situaciji, možda tražeći neku slabost koju bi mogao iskoristiti za svoju prednost kao sredstvo pri ulasku u grad i borbi protiv njega. U pripovijesti se navodi da je Jošua promatrao Jerihon, "podiže oči i ugleda čovjeka kako pred njim stoji s isukanim mačem u ruci. Jošua mu pristupi i upita ga: 'Jesi li ti s nama ili s našim neprijateljima?' A on odgovori: 'Ne, ja sam vođa vojske JAHVINE i upravo sam došao...' Tada Jošua pade

ničice, pokloni mu se i reče: 'Što zapovijedaš, Gospodaru, sluzi svome?' A vođa vojske JAHVINE odgovori Jošui: 'Skinu obuću s nogu svojih, jer je sveto mjesto na kojem stojiš.' I Jošua učini tako."—Jošua 5: 13-15

Ovaj moćni anđeo onda je rekao Jošui kako će im Bog podariti pobjedu nad Jerihonom na neobičan način, a ne nikakvom uobičajenom vojnom strategijom. To je bila najava koja je na kušnju mogla staviti vjeru svakoga tko se nalazio u taboru Izraela. Umjesto da koriste svoje vojske za probijanje i uništavanje zida, anđeo je rekao da će ponovno koristiti Kovčeg saveza. Izraelska vojska morala je svakodnevno marširati oko grada šest dana, sa sedam svećenika koji su nosili Kovčeg i trubili u trublje. Vojska je trebala proći ispred svećenika, a Kovčeg Jahvin iđase za njima, dok su svećenici nastavili puhati u trube. Ovo je bio jedini zvuk koji se smio čuti do sedmog dana, kada je Jošua dao znak da narod vikne.—Jošua 6: 1-10

Koliko je navjerojatno ovakav čin morao izgledati! S ljudskog gledišta, vrlo je upitno da bi taj pristup bio uspješan. Ipak, tko bi mogao ne vjerovati moćnoj snazi koja je okrenula opasnu moć Jordana? Izraelci su bili spremni slušati Boga i slijediti njegove upute. U zoru sedmoga dana bili su upućeni da kruže oko grada kao i ranije, ali na ovaj dan trebali su proći oko njega sedam puta. "Za sedmog obilaska snažno zatrube svećenici u rogove, a Jošua reče narodu: 'Kličite bojne poklike jer vam je Jahve predao grad!'" Kad su to učinili, "padoše bedemi."—Jošua 6: 15-20

KONAČNA POBJEDA NAD GRIJEHOM I SOTONOM

Razaranje grada Jerihona izvanredna je ilustracija konačne pobjede nad grijehom i Sotonom. Cijelo uskrsnulo čovječanstvo sada će biti oslobođeno od smrtne osude. Prešli su Jordan. Čak im je Obećana zemlja sada bila nadomak ruke. Više neće besciljno lutati pustinjom grijeha i smrti, pod vladavinom Sotone.

Međutim, pred čovječanstvom stajao je Jerihon, koji se uzdignu kao moćna prepreka njihovom vječnom stanovanju i uživanju zemlje. Bila je to velika utvrda grijeha koja se mora prevladati. Protiv mnogih ostataka nesavršenosti čovjekovog karaktera, stečenih tijekom sadašnje vladavine grijeha i smrti, morat će se boriti i pobijediti. Kako je moćna Božja snaga bila dostupna Izraelcima tako što su se oni, u vjeri, borili protiv neprijatelja, tako će kroz vjeru sva potrebna pomoć biti pri ruci za svakog pojedinca u kraljevstvu. U Božjoj snazi će biti da oni također pobijede.—Otkrivenje 21: 3-7

Apostol Pavao kaže: "Vjerom zidine jerihonske padoše." (Hebrejima 11: 30) Čovječanstvo će biti spremno slijediti upute oslobođenja, njegovog Jošuu, Krista i njegovu crkvu. Ljudi će okružiti Jerihon i uništiti ga s radosnim povikom: " Onomu koji sjedi na prijestolju i Jaganjcu blagoslov i čast, i slava i vlast u vijeke vjekova!" (Otkrivenje 5: 13) Kako li su se srdačno i oduševljeno Izraelci vođeni Jošuum uključili u Božji plan, unatoč činjenici da se to činilo čudnim, čak i ludim načinom osvajanja grada. I tako željno, također, kada bude postavljena "gora doma JAHVINA", "k njoj će se stjecati svi narodi. Nagrnut će mnoga plemena i reći: 'Hajde, uziđimo na goru JAHVINU,' ... On će nas

naučiti svojim putovima, hodit ćemo stazama njegovim."—Izaija. 2: 2-5

Ljudi će prepoznati i slijediti Božju prisutnost koja je prikazana u Kovčegu Saveza, u Kristu, koji će ih voditi u pravednosti. Trubu istine navješćivat će svećenstvo tog doba, a čovječanstvo u svojoj želji da u potpunosti uđu u zemlju vikat će od radosti. Nijedan trag grijeha neće ostati kad se svrši posao kraljevstva, jer će voljni i poslušni narod uništiti svaki njegov ostatak u svojoj naravi. (Otkrivenje 21: 24-27) Visoki zidovi tvrđave grijeha i zla će se raspasti pod ovim napadom. Sotona ga je čuvao više od šest tisuća godina, ali u relativno kratkom vremenu—samo tisuću godina—Bog će ga potpuno uništiti da nikada više ne ustane. Udružena suradnja Boga, Krista i njegove crkve i čovječanstva osigurat će vječni uspjeh kraljevstvu pravednosti.

Rastimo u vjeri i pouzdanju, čuvajući našu nadu sjajnom i nastavimo nepokolebljivo u našem nastojanju da spoznamo pravednost i pokorimo grijeh u našim obrezanim srcima, budimo spremni za marš oko Jerihona kao budući svećenički trubači. Nosit ćemo Kovčeg saveza, a zidovi Jerihona će se rušiti. Čitavo čovječanstvo će tada izraziti čast, hvalu i slavu Bogu. Odjekivat će pravi odgovor na naše naslovno pitanje: "Da!" Čovjek će, doista, ne samo doseći, već će također i vječno živjeti u Obećanoj zemlji. Stoga će se želje i nade koje je tako dobro izrazio Martin Luther King, Jr. prije pedeset godina, i koje odjekuju u srcima milijuna prije i poslije, biti ispunjene na čast i slavu Boga, našeg Nebeskog Oca.—1.Timoteju 1: 17

Prispodoba o nemilostivom sluzi

Ključni redak: „Nije li trebalo da se i ti smiluješ svome drugu, kao što sam se i ja tebi smilovao?“

Matej 18: 33

Izabrani tekst: Matej 18: 21-35

U ovom dijelu Isusovog govora o grijesima i prijestupima, on skreće pozornost na našu odgovornost za oprostom nepravdi koje su počinjene protiv nas, a posebno onih koje su počinila naša braća. Petar postavlja pitanje u vezi s tim: "Gospodine, koliko puta da oprostim bratu svomu ako se ogriješi o mene? Do sedam puta?"— Matej 18: 21

Čini se da je Petar shvatio da mora praštati. Isus je prethodno podučio svoje učenike o tome, i oni to očito nisu zaboravili. (Matej 6: 14, 15) Petar je također znao, iz značenja riječi, kao i iz svakodnevnog primjera kojeg je vidio u Učitelju, da pravo oprostjenje nije značilo zamjeringanje drugima, niti traženje osvete. Umjesto toga, podrazumijevalo je samo činjenje dobra i zaboravljanje prekršaja.

Čini se da je Petar, međutim, imao ograničeno razumijevanje postupka opraštanja kao takvog. Iz njegovog se pitanja činilo da vjeruje da

će nekome tko je sagriješio protiv njega biti oprosteno u točno određenoj mjeri, navodeći sedam kao odgovarajući broj koliko puta se može dobiti oprost. Pretpostavljao je da, ako ga je brat mučio više od sedam puta, nije dostojan oprosta. On bi onda opravdano mogao razvrgnuti to prijateljstvo i nemati više povezanosti s njim. Možda je Petar pomislio na Izreke 24: 16, gdje stoji: "Padne li pravednik i sedam puta, on ustaje." Možda se sjetio i proročanstva Amosa koji je u više navrata spomenuo "tri prekršaja" i "četiri," koja Bog ne bi propustio, pretpostavljajući da to znači strogu ograničenost Božjeg opraštanja.—Amos 2: 1, 4, 6

Isus je odgovorio na Petrovo pitanje, govoreći: "Ne kažem ti do sedam puta, nego do sedamdeset puta sedam." Ovdje je Učitelj izrazio neobičan broj kako bi nagovijestio neizvjesno, jer nitko doslovno neće pratiti 490 [70 puta 7] grijeha koje mu je počinio brat. Zapravo, nije umjesno da pravimo bilo kakav račun za nedjela koja su protiv nas učinili drugi. Bog je sudac i bilo kakva odmazda ili kazna je njegova, a ne naša. (5.Mojsijeva 32: 35, 36) Još važnija, ipak, jest činjenica da je Bog vrlo milosrdan. Umnožava svoje pomilovanje i pun je suosjećanja. (Psalmi 78: 38, 39) Stoga, naučili smo da opraštati moramo stalno, da opraštanje treba biti naš uobičajeni čin, kao što je i Božji.

Nakon što je odgovorio Petru, Isus je dao prisposobu kojom je ukazao na potrebu opraštanja nepravdi koje su učinjene protiv nas. U prisposobi,

slugi je oprošten veliki dug spram njegova gospodara. Međutim, isti sluga nije želio oprostiti vrlo mali iznos koji mu je dugovao njegov kolega. Kad je gospodar ovo saznao, bio je vrlo ljut na svog slugu i tražio je da plati cijeli iznos dugovanja, jer nije pokazao suosjećanje prema svom kolegi koji mu je dugovao vrlo mali iznos.—Matej 18: 23-34

Za Isusove sljedbenike lekcija prispodobe je jasna. Bog nam je oprostio naše Adamove grijehe Kristovim otkupiteljskim djelima. (Efežanima 1: 3, 7) Puno nam je oprošteno. Dakle, grijesi koji su nam počinjeni od strane naše braće, koje je Bog isto tako oprostio, moraju u nama potaknuti sličan osjećaj suosjećanja i milosrđa. Samo na taj način možemo ispuniti ono što nam je rečeno da se traži od nas, "činiti pravicu, milosrđe ljubiti i smjerno" s našim Bogom hoditi.—Mihej 6: 8

Isus kritizira nepravedne vođe

Ključni redak: „Tada Isus prozbori mnoštvu i svojim učenicima: ‘Na Mojsijevu stolicu zasjedoše pismoznanci i farizeji. Činite dakle i obdržavajte sve što vam kažu, ali se nemojte ravnati po njihovim djelima jer govore, a ne čine.’“

Matej 23: 1-3

Izabrani tekst:

Matej 23: 1-4, 23-26

ISUS je prepoznao da pisari i farizeji njegova doba imaju položaj židovskih religijskih instruktora, iako ih je često prekoravao kao licemjere koji su zavodili ljude. Farizeji su bili glavni učitelji i prevoditelji Mojsijeva zakona, dok su pismoznanci bili pisci ili zapisivači mnogih pojediniosti. Kao takve,

te dvije skupine su promatrane kao primarni izlagatelji Božjih zapovijedi i uputa. Sam Isus je rekao da "Na Mojsijevu stolicu zasjedoše pismoznanci i farizeji."—
Matej 23: 2

Kao pisci, javni učitelji i izlagatelji Mojsijeva zakona, pismoznanci i farizeji bili su dužni imati znanje o svojim mnogim principima i zahtjevima, kako bi mogli pravilno ispuniti svoje posebne odgovornosti prema narodu. Oni su, u određenom smislu, služili kao čuvari Zakona i Gospodinovog vinograda, Izraela. U svoje vrijeme, Mojsije je ispunio

ulogu posrednika u savezu između Boga i Izraela. Pismoznanci i farizeji iz Isusova vremena, na mnoge načine, bili su u sličnom položaju glede povlastica i odgovornosti.

Važno je, kroz povijest, primijetiti da časne pozicije mogu popuniti nečasni pojedinci. U ovom slučaju, nije bilo novo da su se te bijedne ličnosti uzdizale na visoke pozicije u Izraelu. (Psalmi 12: 8) Među kraljevima, svećenicima i drugim vođama u starozavjetnim vremenima, mnogi su bili nepravedni i činili su ono što je zlo u očima Gospodina, umjesto da slijede primjer milosti i vjernosti koju je pokazao Mojsije. Tada su Izraelski vođe postali tako korumpirani i izrođeni da je bilo vrijeme da se pojavi još jedan veliki prorok, poput Mojsija, koji će započeti pokretati korake potrebne da bi uzdigao drugu "stolicu" kako bi upravljao Božjim zakonom u pravednosti. Ovaj "veliki prorok" bio je Isus Krist, koji je po svom prvom dolasku započeo ovaj važan posao kao izabran od Boga.— 5.Mojsijeva 18: 15-19; Djela apostolska 3: 22, 23

Isus je kazao farizejima da je Zakon sažet u dvije zapovijedi: prvo, ljubiti Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svim umom svojim, te drugo, ljubiti bližnjega svoga kao samoga sebe. (Matej 22: 37-40; 5.Mojsijeva 6: 5; 3.Mojsijeva 19: 18) U stihovima naše lekcije, Isus kaže farizejima da su izostavili te "najvažnije stvari u zakonu". Umjesto toga, bili su sitničavi u pojedinostima koje su, relativno govoreći, mnogo manje važne. Kao primjer toga, Isus je istaknuo da su vjerno namirili desetine od najmanjih sjemenki, "metvice i kopra i kima", kao površnu predstavu za narod.—Matej 23: 23

Kako bi dodatno pokazao licemjerje i nepravdu pisara i farizeja, Gospodin je rekao da su oni "slijepe vođe" naroda "koji cijede komarca, a gutaju devu." Osim toga, izvana su bili pažljivi da drugima "izgledaju čisto", ali iznutra su bili "puni grabeža i pohlepe."—vss. 24, 25

Kao vjerni sljedbenici Krista, moramo svakodnevno nastojati provoditi ove važne lekcije Učitelja. Sjetimo se da je vrhovna ljubav prema Bogu i našem bližnjemu puno važnija od davanja desetine. Postanimo, također, potpuno svjesni da je čišćenje naših srca i umova daleko bitnije od čišćenja našeg tijela.— Rimljanima 2: 28, 29; Filipljanima 2: 5; 4: 8, 9

Pouka tri

Udovica i nepravedni sudac

Ključni redak: „*Neće li onda Bog obraniti svoje izabrane koji dan i noć vape k njemu sve ako i odgađa stvar njihovu?*“

Luka 18: 7

Izabrani tekst:
Luka 18:1-8

U DANAŠNJOJ lekciji nalazimo da je Isus dao drugu prisposobu u kojoj je govorio o udovici koja je pretrpjela određenu nepravdu od strane "neprijatelja". Posjetila je suca u svom gradu i molila ga da pravedno sudi onome koji je prouzročio njezinu patnju. Budući da nije bila bogata i da ga nije mogla podmititi, njezina ponovljena žalba

sucu ignorirana je. (Luka 18: 2-4) Ne čudi što ga je Gospodin nazvao "nepravednim sucem".—vs. 6

Budući da se nepravedni sudac "nije bojao Boga, niti je za čovjeka mario", malo je pažnje posvetio načelima pravednosti, niti je pokazao razumijevanje za teškoće svojih bližnjih. Prema tome, žalba udovice ga uopće nije doticala. Budući da je bio oprezan u pogledu vlastite funkcije, sudac je konačno udovoljio pravdi koju je zatražila, jer ga je stalno posjećivala i postala mu dosadna. Iako se malo trudio da doista i riješi ženinu situaciju, njezina upornost je prikazala ono što je Isus želio istaknuti pomoću prispodobe.

Kao što vidimo u lekciji prispodobe, Isus nije želio usporediti nepravednog suca s Bogom, već ih je prije želio suprotstaviti. Ako se nepravedni sudac može pokrenuti zbog upornosti pojedinca u traženju pravde, koliko tek možemo očekivati od pravednog suca. Bog je pravedan i Nebeski Otac pun je ljubavi . Ako i iskusimo takvu veliku brigu u našim životima radi koje ćemo Bogu upućivati ozbiljne i ponavljane molitve, i ako se odgovor i ne dobije odmah, nikada ne smijemo pomisliti da nas Bog ignorira. Kao u blaženog Boga, možemo se čvrsto pouzdati u njegovu mudrost i moć te na njegovo vodstvo na svim našim putevima.—Izreke 2: 6-8; 3: 6

U početnom stihu naše lekcije, Isus kaže: "Ljudima se valja svagda moliti i nikada ne sustati." (Luka 18: 1) To znači da nam je trajna prisutnost Nebeskog Oca i njegovog Sina stalno dostupna. Njihova zaštita i pažnja su stalno s nama i u našu korist, te im se u svakom trenutku možemo obratiti molitvom.

Pravilna molitva zahtijeva pažljivu pozornost prema Božjoj Riječi. Stremljenjem i dubokom vjerom sigurno ćemo doći do rezultata. Moramo pažljivo

oslušivati, moliti, čekati sa strpljivošću te zatim opet pažljivo oslušivati ne bismo li zapazili odgovore našeg Nebeskog Oca. Slijedeći ove korake u vezi s molitvom, neće nas se samo čuti, nego nas Gospodinovi odgovori nikada neće razočarati, jer ćemo ih primiti kao pokazatelje njegove volje.

Moramo međutim prepoznati jasnu razliku između ponovnog dolaska Bogu u iskrenoj molitvi i nekih "uzaludnih ponavljanja". Isus je osudio takve molitve, jer nisu došle iz poniznosti i blagosti ispravno motiviranog srca.—Matej 6: 7

Kao što je navedeno u našem Ključnom stihu, kada njegovi "izabrani" vape za njim u vjeri, naš Nebeski Otac će ih sigurno čuti i odgovoriti na njihove molitve. Iako im je neko vrijeme dopustio da budu zlonamjerni, klevetnici i pogrešno predstavljeni, on će im darovati, ako su vjerani, "slavu, čast i neraspadljivost." (Rimljanima 2: 7) Čovječanstvo će, također, uskoro dobiti odgovor na svoje često ponovljenu molitvu: "Dođi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji!" (Matej 6: 10) Za sve ove odgovore na molitvu, izražavamo slavu i čast našem Nebeskom Ocu koji nas voli.

Ulazak u Kraljevstvo Božje

Ključni redak: „*Borite se da uđete na uska vrata jer mnogi će, velim vam, tražiti da uđu, ali neće moći*“
Luka 13: 24

Izabrani tekstovi:
Luka 13: 22-30

U ključnom stihu naše lekcije, izraz "boriti se" ili "stremiti" znači duboko nastojati ili se boriti s velikim naporom i žarom. Put života utemeljen na moralu, umjerenosti i odgovornosti vrlo je pohvalan. Međutim, način na koji je kršćanin pozvan živjeti u vrijeme evanđeoskog doba podrazumijeva puno veću borbu i marljivost. Pozvani smo slijediti korake našeg Gospodina, tražiti "slavu, čast i neraspadljivost" kako bismo imali udio u nebeskom kraljevstvu kao kraljevi i svećenici s našim Vođom, Kristom Isusom.—Rimljanima 2: 7; Luka 12: 32; Otkrivenje 5: 10; 20: 6

Ulazak u ovaj poseban odnos s Bogom opisuje se kao "uska" ili tijesna vrata. Put koji se slijedi slično se naziva "uskim" putom. (Matej 7: 14) To je način potpunog posvećenja Bogu, samoodricanja i žrtvovanja u ime drugih. (Matej 16: 24; Rimljanima 12: 1) Oni koji hodaju ovim uskim putom čine to kao odgovor na poziv Božji poziv ili poziv da budu zajednički nasljednici s Kristom kao njegova nevjesta. (Efežanima 1: 18; Rimljanima 8: 16, 17; 2.Korinćanima 11: 2) Pavao, govoreći o vlastitom životu posvećenja,

rekao je: "K cilju hitim, k nagradi višnjeg poziva Božjeg u Kristu Isusu."—Filipljanima 03: 14

Koliko su drugačija tijesna vrata i uski put u odnosu na put mnogih koji zazivaju ime Krista i čije se ponašanje često čini nemalo udaljeno od pravog puta. Doista, većina na preveliku revnost, trud, stremljenje i borbu gleda kao na ekstrem. Bogati, popularni i oni koji se upuštaju u ambicije ovog svijeta zadovoljni su materijalnim "nagradama" ovog života i vjerojatno ih neće ostaviti zbog stvari koje ne zadovoljavaju ovozemaljske želje. Isus je rekao: "Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima."—Matej 11: 25

Bog je u procesu ispunjavanja "čudesnog djela" s obzirom na pozivanje i odabir nevjeste za Sina. Ovo djelo nije u skladu s duhom svijeta, "mudročću njegovih mudraca", niti "umnoščću njegovih umnika" (Izaija 29: 14). Apostol Jakov govori o Božjoj nakani da između ostalog svijeta uzme "narod imenu svojemu." (Djela apostolska 15: 14) Oni nastoje "ulaziti" u nebesko kraljevstvo. Njihov put, međutim, postao je uzak uslijed okolnosti sadašnjeg vremena i suprotnosti svjetovnog duha prema istini i pravednosti. Dakle, njihovo podsticanje je u tome da "revnije uznastoje učvrstiti svoj poziv i izabranje."— 2.Petrova 1: 10

Kao učenici što nastoje hodati uskim putem, kroz Sveti Božji Duh privilegirani smo upoznati "otajstvo njegove volje" (Efežanima 1: 9). Planovi i nakane našeg Nebeskog Oca otvaraju se našim umovima, a mi se možemo radovati polaganju naših života u žrtvu i službu Gospodinu i njegovim razlozima.—Ivan 15: 12, 13; 1.Ivanova 3: 16; 4: 7-11

Tijesna vrata i uski put sadašnjeg vremena samo su za one koje je Bog pozvao. Međutim, kada je ovo "maleno stado" dovršeno, i učinjeno "zajedničkim nasljednicima" s Kristom u tisućljetnom kraljevstvu, drugi će se put otvoriti za cijelo čovječanstvo. Neće to biti uski put, kojeg samo neki mogu naći, nego "sveti put", s uklonjenim kamenjem spoticanja gnjeva i iskušenja. Svi ljudi, "otkupljeni od Gospoda", bit će pozvani da idu onamo i "dobiju radost i veselje."—Izaija 35: 8-10

Pouka pet

Prispodoba o Velikoj večeri

Ključni redak: „*Reče gospodar sluzi: ‘Izidi na putove i među ograde i prisili neka uđu da mi se napuni kuća.’“*

Luka 14: 23

Izabrani tekstovi:

Luka 14: 16-24

U OVOJ Isusovoj prispodobi, domaćin je pripremio veliku gozbu i pozvao mnoge ljude da uživaju u blagodatima koje je tako milostivo pružao. Kad je gozba bila spremna, poslao je svog slugu da skupi goste. Međutim, svi koji su bili pozvani pronašli su neku izliku da otkazu svoj dolazak. (Luka 14: 16-20) Kada je sluga ispričao ovo svome gospodaru, ovaj se razljutio i poslao svog slugu ponovno

s ovlaštenjem da pozove druge ljude na gozbu. Nakon što je to učinio, sluga se vratio i rekao: "Gospodaru, učinjeno je što si naredio i još ima mjesta."—vss. 22, 23, *Wilsonov EmphaticDiaglott*

Gozba koju je Isus opisao u ovoj prispodobi označava duhovnu gozbu sadašnjeg evanđeoskog doba. Ona nije za sve ljude, jer "mnogo je zvanih" ili pozvanih, ali "malo je izabranih". To znači da malo ljudi prihvaća uvjete Božjeg poziva i posve posvećuje svoj život ispunjenju njegove volje, pritom slijedeći Isusove korake žrtve i služenja. Tako se povlače od gozbe na duhovnom stolu Gospodnjem. (Matej 22: 14) Oni koji su bili pozvani na ovu duhovnu gozbu bili su židovski narod, a naročito njihovi vjerski vođe—oni koji su sjedili u "Mojsijevoj stolici." (Matej 23: 2) Međutim, umjesto prihvaćanja Isusova poziva da pođu od Mojsija do Krista, većeg proroka od Mojsija, rečeno nam je da su ga vjerski vođe "ismijavali", a cijeli narod ga je prezreo.—Luka 16: 14; 20: 17; Izaija 53: 3

U našem Ključnom stihu, sluzi prispodobe rečeno je da izađe i "prisili" one koje će dozvati s "puteva i ograda" da dođu na gospodarevu gozbu. Riječ prevedena kao "prisila" preciznije znači nagnati, moliti ili nagovoriti. Gospodin nikad ne prisiljava, s namjerom prisiljavanja na prihvaćanje njegove milosti. Međutim, ljudi postaju nagnani njegovom ljubavlju, njegovom milošću i obećanjima spram onih koji vole pravednost. (2. Korinćanima 5: 14, 15) Bila je Božja volja da njegova duhovna "kuća bude ispunjena". Dakle, nakon što je Židovima pružio dovoljnu priliku, njegovi apostoli primili su ovlaštenje da se obrate poganima, počevši s obraćenjem Kornelija. Od tog vremena poziv na Evanđeosku gozbu upućen je svima bez razlike. "Nema

više: Židov – Grk! Nema više: rob – slobodnjak! Nema više: muško – žensko! Svi ste vi Jedan u Kristu Isusu!
"—Galaćanima 3: 28

Duhovni stol koji se prostire pred nama kada prihvatimo Božji poziv je obilan. Postoji hrana koja će zadovoljiti svaku duhovnu čežnju i glad, više nego što možemo tražiti ili zamisliti. To je blagdan radosti i užitaka u nazočnosti Gospodina, i u njegovom je planu da blagoslovi cijelo čovječanstvo. U potpunosti slaviti ovaj blagdan podrazumijeva napuštanje svjetovnih nada, ciljeva i traganja. Srazmjerno tome koliko su ovozemaljske stvari napuštene, a prema našoj gladi za pravednosti, možemo srdačno slaviti. (Psalmi 147: 14; Matej 5: 6) "Kušajte i vidite kako dobar je JAHVE: blago čovjeku koji se njemu utječe!"—Psalmi 34: 8

Bog je u svom predviđanju odredio broj onih među ljudima koji bi uspostavili Kristovu crkvu, onih čija će imena biti "zapisana na nebesima" (Otkrivenje 7: 4; Luka 10: 20). Kada broj izabranika bude potpun, duhovna kuća Gospodnja će napokon biti ispunjena. Tada će ostatak čovječanstva biti podignut i blagoslovljen kako bi ispunio Božju zemaljsku kuću.

